

so dosihmal 3 listi na svitlo prišli. Vsaki teden prideta dva lista na svitlo; za ene kvatre po pošti se plača 1 gold. in 18 krajc. Vrednika sta Dr. Podlipski in Slavomil Vavra. — Tudi mi Slovenci smo naprošeni, pošiljati dopise iz naših krajev v imenovani časopis, kateri za pôlo (Bogen) izvernih (Original) sestavkov 16 gold. — za prevode ali prestavke pa 8 gold. plačuje. Vredništvo želi na Slovenskim stanovitne dopisnike imeti, ki mu vsak teden kak dopis pošljejo; torej naj se mu tisti možjé oglasijo, ki hočejo za slovansko lipo pisati, in mu ob enim tudi povédo, v katerih rečéh mu mislijo dopisovati.

Zmes.

(Kdo je srečniši, gospod ali kmet?) Néki poslanec, ki je prišel iz Dunaja, je mende svojim tovaršem kmetam takóle pripovedoval: Cesar samí so peršli v zbor, in so gospode prašali: „No! kdo je srečniši, gospodje ali kmetje?“ Gospodje so odgovorili, de so kmetje srečniši. Na to so Cesar rekli: „De bote tudi vi té sreče deležni, bote pa tudi vi kmetje: od-sihmal ne bo nobeniga razločka med gospodi in kmeti.“

(Kaj je „Živio!“?) „Živio!“ je želévník ali modus optativus, kakor de bi po našim rekel: „naj živi!“ to je, naj se mu na duši in na telesu práv dobro godí. Po obrazu pa je „živio!“ pretekli djavni priložaj (participium praeteriti activi), kakor po našim: „živel“; torej pravijo Hervatje graničarji: on je živio, mi pa: on je živel. Kedar pa „živio“ kličejo, si spredej še mislijo besedi: „da bi“, namreč: „da bi živio“; to je: „naj bi živel“, ali „naj živi.“ — Slovenci, ko komú dobro vošijo, pravijo: „Bog te živi! Bog ga živi!“ bolj kratko in pripravno klicati je: „Živa ga!“ namreč: živi ga Bog! ali pa samó: „Živi!“ — Še nar lepši je pa: „Slava!“ kakor so že angeljci péli, ko je bil Zve-ličar svetá rojen. Beseda slava ima v sebi pomen častí in hvale. Čehi kličejo „slava!“ (namreč: slava mu!) ko hočejo koga poslaviti, to je, počastiti, in pohvaliti. — Forma ali oblika „živio“ pa ni slovenska v unim pomenu; slovenski „živio“ to je „živijo“, je tretja množna oseba, kar se po nemškim pravi: sie leben (od živéti), ali pa: sie nähren (od živiti). J.

(Kdo je „hudi kljukec“ bil?) Kljukec po českim je prekanjen človek (Schelm), tudi pri Sloven-cih je mogla ta beséda kej taciga poméniti. Pripovedu-jejo od „hudiga kljukeca“, de je od vode peršel, se je na svoj klobuček usédel, pa se po vodi peljal. Kdor vé več od njega, naj pa pové, ako mu je drago! Toliko je gotovo, de kljukcov je veliko; kedar namreč človek kako hudobijo storí, se v kljukca sklúči; njegovo serce je polno bodečih kljúk, torej tak nesrečin povsodi kljuke trósi, in bóde, kodar hódi. J.

(Poštenimu umétniku čast, sleparju pa skléšk na herbet!) Svojo žepno uro sim večkrat v Ljubljano dal popravljat, pa ni bila nikoli nič poprav-ljena; sim že mislil, de ura ni za nič, pa le tisti ni bil za nič, komur sim jo dajál. Poslednjíc se naključí, de jo še dacarju iz Polhoviga Gradca izročim. In ta mož mi jo je tako lepó vravnal, de vé, de je ura dobra, pa dacar še bolj pošten delavec. Tak mož je vréden, de ga ljudjé spoznajo, in zaupanje do njega imajo. J.

(Ozdravljenje z astromontano (kačja smert). V Horjulu je bila zgódej spomladi krava v gobec pi-čena, ktera se je s pomočjo astramontane v kratkim bila ozdravila. J.

(Slovesna veselica v Pragi) je bila 3. dan tega mesca praznovana, ko so gosp. Drja. Wanka mest-niga poglavarja postavili. Česki mestniki praznujejo zdej

po 250 létih nar lepši slovesnost, ktera je bila vsa v krepkim českim jeziku praznovana! Tako piše nemški Pražki časopis „Habt Acht!“ Časopis (Slavische Cen-tralblätter) še pristavi, de so pod oknjam doht. Wanka vesele slovanske pesmi peli, med kterimi je posebno Hej slovani! živó donéla.

Novičar.

Vse oči so zdej na Dunaj obrnjené, kaj de se bo tam zgodilo. Cesar so šli preč in se bojo, kakor se sliši, v Holomovc podali. Vsi ministri, razun eniga, so službo zapustili. En kos deržavniga zbora je ž njim vladar-stvo prevzel; veliko poslancov je Dunaj zapustilo. Tudi naš Dr. Kavčič je šel iz Dunaja v Gradec, in je práv storil, zakaj kjer strahovavstvo (Terrorismus) ljudí v govorjenji plaši, je šla svoboda rakam zvižgat. Gosp. Ambrož je na Dunaji, in je v zadnjim zboru rekel, de tudi na Krajnsko so se krive govorice zastran Dunajskih prigodb razširile. Mi, dragi gosp. Ambrož, vse natanjko vémo, in se v ti reči celó nič ne mo-timo. Mesca veliciga travna smo se krepko potegnili za Dunajčane; zdej pa se od njih ločimo, kér so pos-lednje prigodbe tudi zoper našo svobodo bile. Deržavni zbor, ki je zdej tako očitno enostransko na Madjar-sko stran nagnjen in ki je clo zahvalno pismo od Mad-jarske stranke, polno sovražtva zoper Hrovate, sprejel, ne more pri nas veliko zaupanja imeti. Mi sodimo po delih. Čemu so Madžari sedajnimu deržavnimu zboru takó hvaležni? Odgovoríte resnično! Mi s tacimi ljudmi, ki so zaporedama dva možá v službi Cesarjevi po tolo-vajsko umorili in svobodo družih narodov z nogami tep-tajo, ne moremo edinih misel biti. — Bog daj, de bi se vsi poslanci zopet skupej brali in de bi se vsacimu narodu pravíca zgodila v pridobitvi ustavne svobode, ktere nam Cesar gotovo nikdar ne bojo prikrajšali, in ktere nam vaša „kamarila“ tudi ne bo mogla vzeti. Kdo zamore dozdej Jelačiču le en madež očitati? — Krog in krog Dunajskiga mesta je sila velika armada, ne samo Jelačičeva, ampak tudi več družih. Sliši se, de ste se narodni straži dveh premestij (Leopoldstadt in Landstrass) z Jelačičem zedinile. V mestu pa ima vsak, kdor le zamore orožje, in pravijo de je okoli 80,000 mestnikov z orožjem previdenih. Vse je na no-gah; kupčija in zaslužek pa pri tléh. Tako si stojijo Dunajčanje in cesarska armada zunaj Dunaja že več dni nasproti. Nihče ne vé, kaj bo iz tega! Od Madžarske armade ni še nič slišati. — Bog daj, de bi se kri ne prelivala! Česki poslanci so poklicali na 20. tega mesca vse poslance, ki so Dunaj zapustili, v Bérno, de bi se posvetovali, kaj de je dalje storiti. — Dve kompaní našiga regimenta, ki ste nanaglama nedeljo teden iz Ljubljane odrinile, ste v pondelj iz Čakaturna spet nazaj prišle, kjer je okoli 20,000 cesarskih vojakov postavljenih.

Opomba zastran novih mesičnih imén.

Sečen ima imé od sekniti, kar hoče toliko reči kakor osušiti (sicare). Od tod ima tud imé osek, osečeje, to je osušen kraj. Poženčan.

Na razglas

častitiga gosp. L. Pintarja

odgovori slovensko družtvo, de se dragovoljno ponudbe poprime, in brez vsiga pomislika k omenjeni pogodbi zastran pristopšine privolji.

Odbor slovenskiga družtva.

Današnjimu listu je perdján 18. dokladni list.